

Sygn. akt ***XI Ka 590/20***

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Artur Achrymowicz

Protokolant Agnieszka Furdel

po rozpoznaniu dnia 25 września 2020 roku

sprawy **B. P. (1)** c. J. i M. z domu F. ur.

(...) w S.

obwiniona z art. 154 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Rykach z dnia 30 czerwca 2020 roku sygn. akt II W 429/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od B. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa 50 (pięćdziesiąt) złotych wydatków postępowania odwoławczego.

Artur Achrymowicz

XI Ka 590/20

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy uznał B. P. za winną wykroczenia z art. 154 § 2 K.w. i wymierzył jej karę nagany.

Skarżąca, stawiając zarzuty:

I obraży art. 154 § 2 K.w. przez zastosowanie go, choć Sąd Rejonowy nie ustalił „charakteru” zaśmieconej nieruchomości;

II obraży:

1. art. 5 § 2 K.p.k. przez rozstrzygnięcie wątpliwości na jej niekorzyść;

2. art. 7 K.p.k. przez:

a) uznanie za wiarygodne zeznań D. F.,

b) uznanie za niewiarygodne zeznań G. P.;

3. art. 4, 7, 366 § 1 i 424 § 1 K.p.k. przez nieustalenie „charakteru” nieruchomości;

4. art. 39 K.p.w. przez nieustalenie „charakteru” nieruchomości;

III błędu w ustaleniach faktycznych przez:

1. uznanie, że obwiniona popełniła czyn;
2. uznanie obwinionej za winną na podstawie zeznań T. Z. i D. F.;

wniosła o uniewinnienie, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ad I, II 3 i 4 Zarzuty są zupełnie chybione w świetle argumentacji Sądu Rejonowego co do podstawy faktycznej (k. 118 in fine) i prawnej (k. 121 in fine i pkt 6 na k. 122) uznania gruntu za polny.

Ad II 1 Skarżąca nie wskazała o jakie wątpliwości miałyby chodzić, a żadne istotne okoliczności nie pozostały wątpliwe w świetle treści dowodów, którym Sąd dał wiarę.

Ad II 2 To, że świadek może mieć tendencje do konfabulacji i podatności na sugestie, biegła miała na względzie, lecz nie stwierdziła takich mankamentów jego depozycji w niniejszej sprawie. Brak zaś realnych podstaw, by uznać, że świadek nie mógł widzieć zachowania obwinionej z odległości rzędu zaledwie 30 m. Zeznania D. F. uwiarygadnia dodatkowo spójność z zeznaniami T. Z.. Z kolei przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zeznań G. P. jest racjonalna i odpowiada regułom art. 7 K.p.k. (k. 120/121).

W tym stanie rzeczy, nie zachodziła potrzeba uzupełnienia przewodu sądowego, zaś oględziny miejsca zdarzenia nie tylko nie przyczyniłyby się to do przyspieszenia postępowania, ale wręcz przeciwnie – powodowały jego przewlekłość, więc zgodnie z dyspozycją art. 106a K.p.w. były na tym etapie wykluczone.

Ad III Zarzut ma charakter tautologiczny w stosunku do omówionego wyżej z pkt. II 2 więc nie wymaga odrębnego komentarza. Co więcej, nie wskazuje on, by Sąd I instancji ustalił cokolwiek wbrew treści dowodów, którym dał wiarę, a skoro ustalenia wynikają wprost z treści dowodów uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne, to o błędzie w rozumieniu art. 438 pkt 3 K.p.k. w ogóle nie może być mowy.

Wobec powyższego apelacja okazała się niezasadna, co z kolei pociągnęło za sobą obciążenie obwinionej zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego.

Artur Achrymowicz